

BALLADA A SZÖVŐLÁNYRÓL

Fitosorrú fürge lány,
kedves volt, szerény;
örökké-vidám öröm
fénylett szép szemén.

Hullajtott a boldogság
rája drága fényt,
s állt a dolgos gép előtt
— végre társaként!

Zúgó búzaföldeken,
— „vágyak szálljatok” —
bölcs, okos könyvek között
róla álmodott.

Érte hagyta szüleit
— házuk hol maradt —
érte küzdött türelem
igaz akarat.

Érte... S végre ott ragyog,
ott a gépe már...
Boldogsága áradott:
szilaj tengerár. —

És az orsók pörögtek
csudasebesen,
nem rohanóbb az egek
forgószele sem.

És surrant, szaladt a szál
— hófehér fonál —
ámulta a villámgyors,
büszke napsugár.

Am a szál szakadva áll,
s hányszor elszakadt!
S még ügyetlenül köti
ő a szálakat.

Mit tegyen, hát mit tegyen?!
arcán szégyen ég:
mintha fagy hullt volna rá,
bénul, áll a gép. —

Este estét, bánatot,
csak bánat követ;
fellegeterhes éjszakát
könny nehezíti meg:

„Mért is jöttem, hagytam el
kedves, jó anyám...
Nálam szerencsétlenebb
nincs is több talán!...”

Sóhajtt üzve álmom száll:
Bús gép nyög panaszt:
„Mit tettél! Oh, sohasem
bocsátom meg azt.”

Felijed a kisleány,
takarja szemét
és hajnalra teste kín-
verejtékben ég. —

De egy este sietőn
üzletbe szalad
s izgátottan viszi a
pamutfonalat.

Éjjél szunnyad, lámpa ég,
kilincsen a szál,
szétszakad, csomóbaforr:
a tíz újj nem áll.

Illan az éj, másik is
oszlik, mint a köd,
hét hajnal fényével hét
napkorong görög. —

És az orsók pörögnek
csudasebesen,
nem rohanóbb az egek
forgószele sem.

És surran, szalad a szál
— hófehér fonál —
villanó kezével a
lány vigyázza már.

Fáradt arcán az öröm
lángja felragyog:
napfény töri át a zord
fellegcsapatot.